

Boris Pecigoš

PUTOVANJE

Stranputice trogodišnjeg tumaranja svjetovima
Zbirka poezije 2008 – 2011.

Zagreb, 2011.

Naslov:

Boris Pecigoš
PUTOVANJE
Stranputice trogodišnjeg tumaranja svjetovima
Zbirka poezije 2008 – 2011.
(1. mrežno izdanje zbirke)

Urednik:

Boris Pecigoš

Lektura i korektura:

Boris Pecigoš

Izvor fotografija:

str. 41, 53, 65, 87 i 95: Boris Pecigoš
str. 3, 27 i 98: internet
umjetničke slike: Boris Pecigoš

ISBN 978-953-56969-0-2

URL mrežne publikacije:

<http://www.carobna-suma.com/2011/12/21/putovanje/>

Datum objavljivanja na mreži: 21.12.2011.

Nakladnik:

Atelier Hayat, Zagreb
www.atelier-hayat.com
www.carobna-suma.com

© Atelier Hayat, 2011.

Sva prava pridržana.

Nijedan dio ove zbirke ne smije se reproducirati niti prenositi ni u kojem obliku: elektronički, mehanički, fotografski ili na drugi način bez prethodne suglasnosti nakladnika.

Dostupno u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu (<http://katalog.nsk.hr/>)

Itinerarij:

Proslov 1

Riječ dvije pred putovanje 2

Dolovi skriveni u sjeni 3

Kraljevstvo gora 5

Zeleni most 6

Tuga me prožela 7

Moj voljeni vulkan 9

Kiša 10

Još nisam spreman umrijeti 12

Danas sam umro... 14

Pustiti um 16

Ograde 18

Nije za javnost 19

Noćna mora / Otkrivenje 21

Preobrazba 23

Vatra pročišćenja 24

Uspon stazom zavojitom 25

Zlatno runo 27

Glas s neba 28

Lopoč 29

Gorski kristal 30

Jesen 32

Osamdeset i devet grančica života 34

I ptica svakog ljeta novo gnijezdo savija 36

Zimski solsticij 37

Ta predivna priroda 39

Kraj stare tise 41

Ples šumskih vila 43

Jezero 44

Pjesma zimskog vjetra 45

Vjesnik proljeća 46

Stara kruška 47

Miris šume 49

Šumski bard 50

Njoj koju sam zavolio 51

Mistična iskustva duha 53

Okupan vodom studenom 55

Titraji 56

Tišina 57

Nauči me biti 58

Poput drveta 59

Potonuće u tišinu 60

Nijema prisutnost 62

Ljubavna 65

Srodne duše 67

Stapanje 69

Probuđena čežnja 71

Rascjep 73

Mač 75

Zaboravili smo ljubav 76

Oblaci u vodi 78

Slušaj kišu kako pada 79

Mylo 81

U žarištu puteva naših 83

Igra 85

Groteska života 87

Skretničar 89

Povorka 90

Mravi 92

Lacrimosa 93

O autoru 95

Proslov

Zbirka poezije *Putovanje* autora **Borisa Pecigoša** predstavlja jedno od najugodnijih poetskih iznenađenja posljednjih godina na prostorima Hrvatske, ali i cijele bivše Jugoslavije. Unatoč tome što se radi o autorovoj prvoj objavljenoj knjizi uopće, riječ je o poeziji visokih dometa koja suvereno odbacuje sve predrasude o tome kako bi prva knjiga poezije mogla ili morala imati ozbiljnije nedostatke – *Putovanje* sačinjavaju pjesme s jasnom strukturom i formom, definiranim i dovršenim stihom, kao i suverenim stilom pjevanja, a svaka od njih je nastala kao posljedica žestoke inspiracije, jasnih misli i višeslojnih poruka. Dodatno raduje krajnje melodičan ritam u kome se uz pomoć harmonične metrike spontano razvijaju stihovi većine pjesama.

Putovanje će svakog potencijalnog čitatelja svojim sadržajem, strukturom i načinom pjevanja postepeno uvoditi u ovozemaljske i onostrane svjetove, kako autorove osobne, tako i univerzalne i unikatno-osobne za svakog pojedinog čitatelja – svjetove istovremeno realistične i ezoterične, često surove i bolne, a opet prepune neobične topline, optimizma i ljubavi, kao posljedica otkrivenja o višim istinama i o vlastitom unutarnjem biću koje traži svoje mjesto u prostoru i (ne)vremenu koji ga ispunjavaju i okružuju. Poezija Borisa Pecigoša govori o duboko iskrenoj potrebi za samospoznajom i unutarnjom promjenom, što njegovi stihovi jasno i glasno poručuju, ali na što ujedno i pozivaju na krajnje nenametljiv način. Prepuna simbolizma, empirizma i elemenata ezoterike, takva poezija čitatelja neminovno uvodi u istraživanje najskrivenijih odaja unutarnjeg bića, preko spoznaja o iluzijama prizemne duše i njene dnevne svijesti, sve do obala na kojima se naziru obrisi konačnog cilja, beskrajnog Duha. Pored toga što je ova(kva) poezija morala biti u punoj mjeri proživljena, pa je zato i realistična i često krajnje plastična, istovremeno je začinjena i pažljivom dozom maštovitog, mističnog i mitskog, tako da se na trenutak stječe utisak da autor svoju poeziju ne piše, nego je zapravo **pjeva i slika**. To se posebno da osjetiti i doživjeti u poglavljima koja obiluju poetskim pejzažima ispevanim kroz bogato ukrašene pjesničke slike.

Stječe se utisak da je autor motive za pisanje ove zbirke nalazio i izvan uobičajene osobne potrebe za ispoviješću i samospoznajom, tako da je pisanju zbirke pristupio kao svojevrsnom poslanstvu koje nadilazi osobni ego ili puku potrebu da pokaže da "zna pisati dobru poeziju" – iako ta činjenica uopće nije sporna, očigledno je da su namjera i cilj autora mnogo dublji i sveobuhvatniji. Iskreno se nadam da će svaki od putnika-čitatelja na ovom uzbudljivom i višedimenzionalnom *Putovanju* zaboraviti na vrijeme i prostor, te da će izdvojiti dovoljno pažnje i strpljenja da bi sebi dozvolio duboko poniranje u najskrivenije odaje vlastitog bića tako što će ovu zbirku poezije *redovito čitati*, a ne samo pročitati je i odložiti. U suprotnom, bojim se da bi sebi uskratilo jedno veliko uživanje i značajno iskustvo, kao i nesvakidašnju mogućnost samospoznaje.

Srđan Đerić

*književnik, kritičar umjetnosti i estetike,
filmski i likovni kritičar, esejist i novinar*

Riječ dvije pred putovanje

Ovo je putovanje, moje i tvoje putovanje, zavojito putovanje kroz dolove i vrhunce planine koja se zove Život. Na tom putovanju postoje svakojake staze i puteljci koji čekaju da noga kroči njima. Neki su široki, a s njih se pružaju jasni vidici na ljepotu Prirode – tamo lako spoznajemo sebe. Ponekad njima prolazimo držeći se za ruke s voljenom osobom. Drugi su pak uski, strmi i zarasli u trnje koje svako malo zagrebe nježnu kožu da poteče krv koja nas podsjeća da smo živi... i ranjivi. Na takvom uskom puteljku nema mjesta za suputnika koji bi hodao do nas. Često smo sami... ili predvodnici drugima.

Je li cilj stići na vrh? Osvojiti vrhunac gdje mislimo da smo najbliže Nebu? Ne, nema cilja... Putovanje je cilj, i jedina svrha. Jer, na kraju, opet ćemo se naći ondje otkud smo krenuli. Je li to tragedija? Ne znam...

~

Uz neke pjesme nalaze se moje umjetničke slike. U većini slučajeva prvo je nastala slika, pa sam tek godinu ili par godina kasnije pisao pjesmu. Zapravo, pjesmom sam htio "opisati" što slika prikazuje – tako sam zapravo i počeo pisati poeziju. Ljudi su me stalno pitali "A što znači ta slika?" Umjesto suhoparnih opisa radije sam slike "opjevao".

Nekoliko pjesama je pak nastalo istovremeno kad i slika, npr. pjesme *Zimski solsticij*, *Pjesma zimskog vjetra*, *Titraji* i *Potonuće u tišinu*.

A glazba, da, ona me inspirira i na pisanje i na slikanje. Potakla me u pisanju četiri pjesme: *Tuga me prožela*, *Slušaj kišu kako pada*, *Povorka* i *Lacrimosa*. Stavio sam uz te pjesme linkove na YouTube video, pa poslušaj ih, jer, osjetit ćeš da riječi pjesama snažno vibriraju s melodijom, i da ih tek tada možeš doživjeti na pravi način.

Zapravo, svaka pjesma ima svoju neku priču iza sebe... ali, ionako ćeš u napisanim riječima zrcaliti sebe. Drugačije ne može biti. To je zapravo i svrha poezije i umjetnosti – umjetnikovo nadahnuće i osobni izražaj zrcali duše onih koji si dozvoljavaju uroniti u nastalo djelo. Tako je s poezijom i umjetnošću, ali tako je i s Prirodom oko nas, kao i sa svim Bićima koja dođu na naš put. Dozvoli si uroniti u ove stihove, jer, siguran sam, uronit ćeš – u sebe.

Boris Pecigoš

Dolovi skriveni u sjeni

*"... imam samo crnu boju, još mi je nje ostalo,
i ove riječi neskladne za stih i pjesmu ..."*

Kraljevstvo gora

Kralj sam gore velebne,
stijene iz mora iznikle,
eoni su joj dani kratki,
a ja tek dah neznatni.

Kraljem se zovem jer
vrletima duh mi luta,
pustarama i goletima,
pašnjacima planinskim.

Al' kakav kralj to ja sam
kad izgnan sam iz raja,
bez korijena u kamenu
bijelom prah postajem.

Gora moja tu je blizu,
no dalekom se čini
u izmaglici čežnje puste,
oči pune rose gorske.

Eh, da vratit' se mogu,
da lanac ovaj težak,
nevidljiv, koji me veže
kariku svoju pusti...

Gori svojoj koje kralj sam
da divljenje još jednom dadem,
pred ljepotom njenom
ničice da padnem.

Na počinak tada mogao bih poći,
u njedra njezina snivat',
špilju domom bih zvao
vječnim...

(29. prosinca 2008.)

Zeleni most

Zeleni most, 2007.
akril na platnu, 40 x 50 cm

Bar jednom u životu most zeleni treba prijeći
preko rijeke vatrene,
dok s druge strane zemlja
prostire se u tmini.
Ne znam što me čeka,
tek naslutiti zora se daje.
Most je kamen čvrst,
no strah je tu jači,
tama i na ovoj strani pogled mi mrači,
ne ostaje ništa više za slavit.

No most prijeći!?

Oči moje ne vide širok put i stazu čvrstu,
potporanj od stijene iz utrobe zemlje.
Strah, oklijevanje, nesigurnost, sve je što imam,
vatrena rijeka buči, razum gubim,
vjere nemam, nade, nikog,
tama iza, tama naprijed, most ne vidim,
samo rijeku vatre što milosti nema.

Kuda?

Sljepilo me hvata, pravac gubim
dok svjetlo se posljednje gasi
u očaju,
dok rijeka u njedra me svoja prima...

~

Plamen čisti dušu moju, mrena se kida,
anđeo kojeg znadoh nekad, tu kraj mene stoji.
Most ne mogah prijeći, ali greške nema.

U spomen na mojeg brata Brunu koji si je oduzeo život (11.10.1975. – 7.12.2007.)

(7. prosinca 2008.)

Tuga me prožela

Tuga me prožela,
biće moje opsjela
do srži,
kosti krute
strahom natopljene,
jer sâm hodim
Svijetom ovim
nepoznatim.
I ne znam tko sam...
Gdje sam?
I kamo to idem?
Noć je mrkla,
hladna i pusta,
tek koja zvijezda
sjaj svoj daje,
bez Mjeseca nit' svjetla duše
tapkam
kroz mrak
dok bol me guši
kojoj lijeka ne znam.
Nit' mira, nit' znaka
za kojim žudim strasno,
nade slomljene
i srca napukla,
davno već
sasušena, bez soka
životnoga
što ljubav se zove.
Jer,
ne upoznah je
nikad!
Samo slutnju neku
nejasnu

o kojoj se priče predu,
bajke više
nestvarne,
čak i one od Boga
navodno poslane
utjehu ne nude,
samo puste želje,
obećanja,
nadanja,
bez vjere u sebe,
Oca ili Majku,
sa sjenkom smrti
nadvitom nad posteljom
mojom, odrom slatkim
kojem još vrijeme nije
da me primi
u san vječni,
gdje mir možda nađem
i spokoj
željeni.

(10. siječnja 2009.)

[Deva Premal – Gayatri Mantra]
[<http://www.youtube.com/watch?v=CHpA6qotiwg>]

Moj voljeni vulkan

Moj voljeni vulkan, 2007.
akril na platnu, 100 x 80 cm

Zar još jedna erupcija kamena rastopljenog
uz gromku buku iz bezdana kulja vrelog!?
Zar opet zemlja se trese dok tutnji u daljini,
a žar poput kiše prekriva tlo mi znano!
Vatre goleme bez milosti dolinom se šire
koja plodna jednom bješe...

Zar opet to gledam!!?

Grmljavinu strašnu, tminu gustu neprovidnu,
sile umu neshvatljive gdje tek zrno sam sitno.

Nije mi to novo – vulkan znam taj dobro,
prijatelji smo mi stari, od začetka dana
on tu je, pratitelj moj vjerni.

Kad rigat krene milosti nema, strah me prožme
jer od ognja tog malo što osta.

No oku nevidljivo tu krije se čudo,
život novi kao Feniks iz pepela niče,
čist i nevin kraj stošca uspavanog,
raste i buja, cvjeta i plodi...

...u vječnoj mijeni s kojom mirit se moram.

(4. veljače 2009.)

Kiša

Nebo se teško spustilo nad grad
i oblaci tmasti
pritišću moju dušu,
a suze kiša krije
dok slijeva se niz kosu
i obraze promrzle.

Drhćem na vjetru koji šiba,
slomljenog kišobrana
kraj nogu odbačenog,
i ne bježim u zaklon,
tja čemu?

Odjeća uz kožu slijepljena
od potopa tog silnog,
zadnji trag topline gubim.

Kiša, taj pljusak gromki
spire suze
koje sad već slobodno teku,
suze boli neke drevne neznane,
koje cijede se niz vrat
sve do zemlje crne
i lokve blatnjave u kojoj stojim
cipela promočenih.

Lije iz oblaka nebeskih
i iz duše zemaljske.

Mirim se jer, trenutak to je
kratak, prolazan i važan,
voda ta iz oka nebeskog i mojeg
čisti, krijepi, hrani.

Proć' će
i sunce ću ponovo vidjet!
Ali isto znam tako
da oluja druga doći mora
u kolu života zacrtana,

pa učim je primat
kao i sunca zrake,
u strujanju nepostojanom
tog prirodnog toka
života i vremena,
iako boli i zebe i straši,
i radije je doživjeti
više volio ne bih
bez ognjišta toplog.

(10. veljače 2009.)

Još nisam spreman umrijeti

Ne sjećam se otkud sam došao,
kao da i nisam
osim iz ništavila u postojanje,
a trenuci oni jasni
što poput bljeska se jave
pa odmah u izmaglici nestanu,
spoznaju samo blijedu nose,
preslabu
da bi strah minuo.

A um? Vjerom se tješit' mogu
u pročitano,
u riječi proroka i učitelja,
gurua, istraživača i sretnika
s okom trećim otvorenim.
Mili mi se što čujem,
slike lijepe i
prizore života što nas čeka
s druge strane,
a koji već živjeli jesmo
u jednosti,
u pojmu tom sad mi nespoznatljivom.

Ali kad sâm to ne iskusih
jer pamćenja nemam...
Kako da siguran budem?
Osim po vjeri, koja ipak
samo vjera jest,
nit' znanje', nit' spoznaja
iskustvom začinjena.

Dok dolinom ovom smrti i suza hodam,
psalam to pjeva,

zar veselit' se ne bi trebali
času smrtnome kad pokuca?
Jer, čemu strah i sumnja
uz vjeru jaku!?
Zašto bol, jecaj i plač?
Radost bi nas prožeti trebala
za svaku smrt koja dođe,
za duše te sretne
koje iz pakla ovog na put svjetlosti krenu!?

Mudre su i svete riječi
glasnika i pisma njihovih,
no život stvarni drugu priču prede...

Ni ja
umrijeti ne želim (a budem),
pa molbu šaljem na Izvor
da posao svršim barem
zbog kojeg sam došao:
ljubav da za sebe izgradim
i s drugima je dijelim,
moć stvaranja u materiji
bez vezivanja da okusim,
roditeljima da oprostim, obitelji,
ljubavnicima,
pa kad se konačno osvrnem
da mognem reći
– dobar je ovo život bio.
Zadovoljan duh svoj da pustim
u svjetove o kojima sam slušao
i da uvjerim se sam
– je li tako, ili bolje.

(19. svibnja 2009.)

Danas sam umro...

Dijete.

U igri je raslo maštom hranjeno:

– Kad narastem bit ću...

Snovi su se pleli i u klupko mrsili,

zamršeni klupko nestvarnosti,

a ideje životom okrutnim ludima su nazivane.

I dijete umre.

Mladić nesigurno korača

u nepoznato,

užasnut zahtjevima “zrelosti”.

Bunt se rađa.

I potraga...

... staza zavojita

dračom i cvijećem mirisnim,

dolovima i klisurama,

suncem i vjetrom ledenim,

znanjem i izgubljenosti

u tami šume

obilježena.

I mladić umre.

Stablo cedra postade,

visoko,

krošnje hladovinom obdarene

i korijena snažnog duboko u zemlji uprtog,

znanjem, duhom i mirisima rajskim bogato,

pod koje se mnogi utekoše.

Raslo je ono i grane širilo

u šumi cedrovoj

sa stablima drugim,

sve dok ga duh ne napusti.

I stablo cedra umre.

Rika tigra tada se šumom začula,
snažna jeka životinje gizdave
animalnom snagom prožete
i umiljatošću nekom,
koju na rubovima šume znala je
čeljad i poštovala.
Tigar taj uz mirise šume
i druge je tajne čulima prizivao,
pjev ptica i šum lišća, zrikavaca zrik,
boje živopisne pod zrakama je sunca vidio,
s duhovima prirode razgovarao
i u snove dolazio.

I tigar umre.

Sjećanja mi rubom svijesti lete,
snen sam još, al'
tugu jasno razaznajem,
puštam je da se tijelom mojim razmili
i suze niz lice mi namami
da se oprostim sa životom starim.

Danas sam umro.

Opet.

I budim se...

Tko sam?

(5. svibnja 2009.)

Pustiti um

Opet!

Otvaram oči s tjeskobom u grudima

– pa zašto!?

A tako je lijepo jutro...

Sunce dotiče zrakama svojim

bića ta što zemljom mile,

struja života titra u simfoniji

sklada i ljepote

dok se ja u špilji krijem,

kojom jeka glasova

uma mog neumornog

buku disonantnu stvara,

nesnosnu...

Idem van!

U hladovinu sjedam pod drvetom

gdje vjetar ugodni pirka,

a um ne prestaje,

svoju priču i dalje vrti...

Oči mi odmara zelenilo krošnji,

mirisi me prirode opijaju,

dodirujem prstima meku travu

dok jagoda se topi pod nepcem

uz pjesmu ptica mladuncima svojim.

A um?

Um ne staje s kakofonijom svojom,

bruji, zuji, klopoće i zvekeće...

Kad bi bar malo stao!

Kad bih bar mogao utonuti

u trenutak ovaj vječan,

stopiti se s njime

i spokoj blaženstva osjetiti,
nestati u beskraj
ljepote,
reći samo: jesam.

Ali um pustiti!??

(I dok pišem stihove ove,
tijelo se moje opušta,
a mir, bar na tren,
nad umom prevlast slavi...)

(22. svibnja 2009.)

Ograde

Ograde sam podigao visoke
žicom bodljikavom okrunjene
jarkom vodenim opasane
oko pašnjaka mog trave meke
zbog vukova u strahu
i šume
što mračna mi se činila
gusta
puna sjena zloslutnih
zvijeri što vrebaju.

Al' tad nisam znao
putevi da postoje
koje anđeli čuvaju
k ljudima srca dobra
na proplancima
suncem obasjanima.

Vrata nisam napravio
u bedemu tom
bršljanom i trnjem zaraslim
koje raskrčiti više ne znam.

Što štitilo me nekad
u uznika me pretvorilo.

(12. lipnja 2009.)

Nije za javnost

Nedostaje mi boje kojom bih naslikao život
i riječi kojima bih opjevao postojanje,
notni papir je prazan jer ne znam prenijeti glazbu duše,
niti prste utisnuti u glinu da napravim lik Tvorca.

Možda bih i mogao obojati platno crvenom bojom
ili napisati par siromašnih stihova,
čak bih i melodiju otpjevušiti mogao, neku svima već poznatu,
kao i figuricu kičastog anđela oblikovati.

Da, to bih mogao... i promašio bih suštinu.
Dičio bih se djelima svojim žudeći za slavom i priznanjem
za nešto što čak niti moje nije, jer je s Izvora ukradeno
i prolaskom kroz moj um iskrivljeno.

U želji da budem velik sve bih veći nespokoj osjećao
jer, kako prenijeti prazninu? Kako dočarati tišinu?
Slika za slikom, stih za stihom... vrisak bića
koje želi nešto, a ne zna ni što ni kako.

Visine ili dubine? Dok zapravo ne poznaje ni jedno.
Jer se boji, pa stoji na mjestu.
I glumi. Pretvara se.
Mašta da je nešto što nije i nudi samo formu bez sadržaja.

A htjelo bi ono naći put do smisla
i znati svrhu postojanja i odgovore neke,
osjetiti taj Duh u sebi o kojem se priča
i biti to Jedno za što ni samo ne zna što je.

Ovako dan za danom klizi
isti, besciljan, besadržajan,
užasavajuć zapravo, i toliko strašan
da je jutrom teško i oči otvoriti.

Imam samo crnu boju, još mi je nje ostalo,
i ove riječi neskladne za stih i pjesmu.
Note odjekuju atonalno u ušima mojim
dok prstima gnječim bezobličnu masu gline.

U kakve to dubine još moram sići
i bez čega sve još ostati
da bi Sudac bio zadovoljan,
a duša-mazohist sita?

(14. listopada 2009.)

Noćna mora / Otkrivenje

Kako u taj mrak ući?
Znam, Anima, voditeljica duše moje
k Animusu me dovela
na rječici djetinjstva,
jer spreman sam pogledati u tminu
očiju širom otvorenih,
suočit se sa samim sobom
i onime što bih mogao naći.
Zakoračujem odvažno u ropotarnicu prošlosti
dok u grudima me steže tjeskoba,
slabašno se svjetlo pali,
no, do prašnjavih artefakata
ne nalazim ništa.
A onda... crnilo, mračna duplja,
tamnija od najtamnije noći.
Bože, što li je ovo!?
Ne uzmičem, već odlučan otkriti
tajnu boli
spreman sam ući u to...
Krik!
Uz vrisak skrećem pogled,
ne, ne mogu to gledati,
oči mi se iskrivljuju, mute se,
sljepilo me hvata,
a panika preplavljuje moje tijelo...
~
Osujećena je slika o meni:
mislio sam da sam duša od čovjeka,
dobrica bezazlenog izraza lica
i dobroćudnog pogleda.
A u tmini se tolika agresija krije,
mržnja sposobna oduzeti život.
Izabrao sam u pojavnosti biti žrtva

ne sluteći da zlostavljač sam ja,
onaj iz tame
zrcaljen u drugima,
u udarcima onog čije me sjeme stvorilo,
u udarcima njegovog drugog izdanka,
u udarcima života.

Zar sam to doista ja???

Onaj koji je žudio za smrću, njihovom ili svojom?

Trunak svjetla obasjao je zvijer što krila se
od pogleda i od svjesne spoznaje.

Što da radim?

Pustit je – ranit će druge,
zaboravit je u tmuni – ubit će mene
rukom koju podigao bih na sebe
ili bolešću opakom.

Molitva mi ostaje,
molitva za oprostom,
molitva za ljubav koja rane cijeli,
molitva za svjetlost prihvaćanja
i preobrazbe.

(22. prosinca 2009.)

Preobrazba

Za promjenom žudim,
već sumnja me hvata
da l' to samo san
sanjam oka otvorenog!?
K'o da vjeru gubim
jer, jest, lišće mlado tu je,
ali trupac taj i korijen
isti i dalje stoji.
A ja bih na drugom polju
radije vode pio
i korijenje novo
u boljoj zemlji skriv'o...

Gusjenicu gledam
kako krila krhka
iz ničega stvara,
bez znaka da leptir
krasni će postat.
I ja bih tako!
Krila obojana želim
među cvjetove
mirisne i žive
da me ponesu,
nektarom da se slasnim
gostim u izobilju
što priroda ga daje...

Zaboravio bih lako
da i ja puzah nekad.
Eh, ali tog još nema,
i hoće li doći!?
Nadat se samo mogu
da čahura na me čeka
il' već u njoj spavam,
ne znam,
do svitanja
i te livade cvjetne...

Preobrazba, 2008.
akril na platnu, 80 x 100 cm

(9. veljače 2009.)

Vatra pročišćenja

Gori vatro u meni,
ti ognju što iz strasti se rađaš,
žeravico bića mog
raspiri plamen što gušen nekad bješe.
Vjetrom te hranim sada
da boli spališ stare,
uvjerenja kruta beživotna,
okove srca mog tamnice,
kostiju strahove strašne,
neljubavi i neznanja,
sjećanja mračna iz kutova najtamnijih,
u pepeo sve i prah pretvori
i svjetlom svojim me obasjaj – neka živi
dijete,
nek' se opet rodi, ono,
kojem jednoć zatrli su duše žar,
istinu ubili njegovu,
volju satri.
Gori vatro u meni...

(16. veljače 2009.)

Vatra pročišćenja, 2005.
akril na platnu, 40 x 50 cm

Uspon stazom zavojitom

*"... nema čuvara blaga, zvijeri što bi nas rastrgala
niti rastopljenog kamenja u kojem bi živi izgorjeli ..."*

Zlatno runo

Od kad stigoh
iz tmine utrobe,
tražim to runo
zlatno duše moje.

Izgubih ga putem
il' ukradeno bješe,
ne znam,
no zlato me zove.

Jest! Zlato je ono
sjaja plemenitog i kova,
obilja iz roga
željenog svakodnevno.

Da! Ukras i ponos vrli
divljenje drugih budi,
uzdahe i čežnje
za zlatom tvrdim.

Al' duša moja i srce
uz zlato stvarno,
ono drugo traži
blago neprolazno.

(25. prosinca 2008.)

Zlatno runo, 2006.
akril na platnu (diptih), 2 x 60 x 50 cm

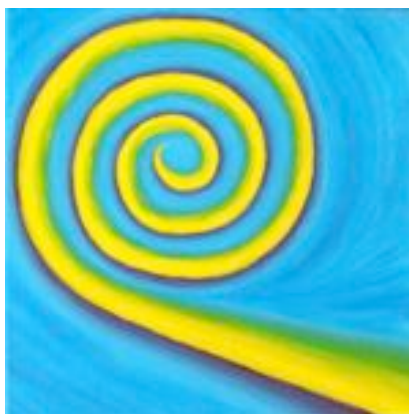
Glas s neba

Zašto mi ne govori jasno?
Glasom koji čuti mogu,
razumjeti bez dvojbi
jel' htio reći ovo ili ono,
jezikom kojeg poznam
bez rječnika, i tumača
simbola tih nejasnih,
dvosmislenih,
i umu teško dokučivih,
koje tumačiti mogu
baš kako mi želja bude.

Ma vidim ja te znake,
od Njih ostavljene,
sinkrone zgode i čuda poneka,
igre Njene zaigrane
koje razumjeti bez sumnji želim,
bez upitnika tog što stalno lebdi
nad dvojakošću misli,
dok nesigurno dalje hodam
putem ravnim ili onim šikarom skritim.

Volja mi je prestat lutat,
to vodstvo jasno imat,
podršku što nije tlapnja uma,
i ljubav,
ljubav kao vatru
što vječno gori.

(9. ožujka 2009.)

**Duhovno vodstvo, podrška
i ljubav**, 2005.
akril na platnu, 40 x 40 cm

Lopoč

Plutam na površini vodâ osjećaja mojih
dok me samo nit za dno veže
i duboko u močvarno tlo korijenje pruža,
u zemljicu bez koje živio ne bih.

Otvorio sam se prema svijetu iznad opne vodene
da od svjetla i zraka zelenilo listova stvaram,
tih ovalnih plovila kojima se tek pokoji prolaznik divi,
al' zato voden-bića sa zahvalom za počinak koriste.

Četiri elementa u mojoj su službi:
vatra sunčevih zraka koja me energijom puni,
voda bez koje ne bih bio ovo što jesam,
zrak koji vjetrom struji nad listovima mojim,
zemlja koja me usidruje i hrani.

I tako prolaze dani, noći, smjenjuju se ljeta, zime,
a ja jesam,
možda s novim listovima tek,
u čeznuću za onim zašto postojim.

Drugovi me neki pretekli već, bez muke
procvali cvjetovima bijelim kao snijeg,
latica u čaški kao plamena jezičci,
lotosom kojeg božanskim nazivaju.

A mene još uvijek samo listovi krase,
zeleni, voštani i sjajni,
koji svakog ljeta obećanje nude,
ali kruna ta koja uzdahe mami se ne rađa.

Lopoči, 2005.
akril na papiru, 24 x 32 cm

(6. rujna 2009.)

Gorski kristal

Nema čuvara blaga, zvijeri što bi nas rastrgala
niti rastopljenog kamenja u kojem bi živi izgorjeli.

Nema toga.

Sve su to bile samo slike u glavi...

Al' otkud bih znao to prije!?

Ipak, krenuli smo u pustolovinu, četvorica nas:

Ja,

Ja zabavljač, s glazbalom koje je nebeske zvukove sviralo,

Ja dječak,

Ja nevidljivi,

na putu u staru šumu iz djetinjstva

uzbuđeno marširajući cestom prašnjavom.

Drvenim i trošnim stubama u dubinu smo sišli

četiri puta dolje,

osjećajući strah od progona,

a zapravo strah od ničega.

Napušteni rudnik i ono što zemljom se činilo

skrivalo je tajnu:

gorski kristali blatom umrljani,

golemi,

čekali su da izneseni na svjetlost budu,

već izvađeni iz utrobe gore,

pohranjeni, čekali su...

Od kog?

Od mene prije mene?

Ostavština bogata neiskorištena u dubinama leži

četiri razine ispod korijenja šumskih stabala.

Jesam li spreman da je pred ljude iznesem?

Znam li što ću s njima kad ih operem vodom bistrom
od sloja prašine koja ih je krila?

U potrazi sam dugoj bio koja me do izvorišta dovela,
otvorile su se dveri spoznaje i riznice duše,
ali za dalje putokaza nema.

Možda je to dovoljno!?
Znati da ispod kala tog prozirni kristal stoji...

Odbaciti nevjericu želim zbog koje vizija je nestala.
Pokazano mi je da vidim,
da znam
i da se usudim
primiti taj sjaj na dlan ruke svoje,
da nas četiri Ja
kroz četiri ljestve u šumi mračnoj
u svijet se svakodnevnici vratimo
s jasnoćom kremena
u rukama uzdignutima prema suncu,
da počnemo kao Jedan stvarati
život dosad ispisan samo snovima.

(28. rujna 2009.)

Jesen

Pomalo kopnim,
nisu to još neki znaci,
ali znam,
osjećam,
jesen slutim,
dok zrak je još vreo
i titra u idili,
sve savršenim jest
na vrhuncu dana, i doba.
Sjaj je na mom licu,
osmijeh predivan,
veselju naizgled kraja nema,
ali osjećam
sjetu neku koja
kao maglica
skriva se iza mog pogleda,
to jesen
dolazi.

Ma nek ovo traje,
želja je moja,
no, znam,
mijena je stalna,
reče nekad netko.
I pokoji list već
žut vidim
na putu mom gdje leži,
i srsi me neki prođu,
zar jesen tako je strašna!?
Ali što da činim?
Kolo se kreće,
promjenu nosi
kojoj uteć ne mogu.

Mirim se u sebi
dok ruže u vrtu krasne
mirise svoje još nude,
a dan velik zvijezdama
nebo krade.
Jer, i grana suha,
zemlja pusta
maglom prekrivena,
svoje draži nosi slatke,
u klicu što se sprema
da u vrijeme pravo
u život opet
bajni krene.
Zato, jeseni moja, dođi!

(14. prosinca 2008.)

Jesen, 2007.
akril na platnu, 70 x 140 cm

Osamdeset i devet grančica života

Mnoštvo je grana
na stablu mog života,
malih, velikih,
razgranatih
i ravnih,
pokoja suha,
pokoja odlomljena,
ima ih s cvijetom,
a nađe se i ploda,
neke tek niču
da postanu snažne
grane
kojom će neka djeca
sezat do plodova slatkih,
ili ljuljačku svoju objesit.

I to stablo,
što korijenje svoje
u dubine zemlje nepoznate
pruža da sokove
na Izvoru siše,
tko zna što još čeka!?
Oluje prošle mnoge,
gromovi i munje,
kiša blaga i ona ljuta,
sunce milo i opako,
pokoji urez srca zaljubljenog mladića,
na kori već tvrdoj
imena ljubavnika,
prekrižena.

Stablo nosi svoje grane,
ljeta novo lišće vide

koje umire na kraju zime,
kad novo ruho odijeva,
naizgled isto,
ali to ono od prije više nije.

(24. prosinca 2008.)

Osamdeset i devet grančica života, 2008.
akril na platnu, 70 x 140 cm

I ptica svakog ljeta novo gnijezdo savija

Čeznuo sam za nekim drugim korijenima, čvrstim,
ne bih li osjećao da negdje pripadam,
da sam na svojoj zemlji usađen, kraj stabala srodnih.

Sanjao sam o jezeru usred vrta prepunog drveća i grmlja,
bilja boja bogatih, mirisa zanosnih i okusa slasnih,
kraj drvene kućice s dimnjakom od kamina.

Žudio sam za kamenom temeljcem koji bi me umirio,
za ljubavlju srodne mi duše s kojom bih dijelio
taj svijet iz bajke, statičan poput slike iz neke knjige.

A zapravo se praznina u meni ispuniti htjela
stvarima, ljudima, ljepotom slike te i vizije iz mašte.

Dano mi je da nakratko okusim taj plod, da zagrizem
u svoju želju i spoznam da okusa je gorkog.

Gorčina me ta ispunila, venama mojim potekla,
trovala me i u postelju rušila, godinama,
dok sam i dalje sanjao, čeznuo, žudio.

Pogledao sam naposljetku u zrcalo i ugledao
pticu selicu nemirnog duha i raširenih krila,
spremnu poletjeti u nova prostranstva.

O kako sam se iznenadio – pa to sam ja!,
ptica koja svakog ljeta novo gnijezdo savija
na nekom drugom stablu, u nekom drugom kraju.

(3. listopada 2009.)

Zimski solsticij

Najduža noć je iza mene,
u zaborav odlazi s košmarima svojim
već s prvim zrakama kasnoga sunca
koje čeznutljivo gledam
skriveno iza koprene isprepletenih grana
nage šume na brežuljku
nevinom u snježnoj bjelini
i čistoći kojom odiše sav kraj.
Kratak je ovaj dan i prepun nade,
jer znam da vraća se
u mračne kuteve
svjetlost koja počela je rasti.
A zima tek počinje,
priroda miruje, spava,
a najhladniji dani
tek su preda mnom.
Sve što mi preostaje jest
prepuštanje energiji
koja vani caruje,
čekanje dok sunce ne ojača
u borbi s mrakom i hladnoćom
od kojih me srsi prolaze.

Zimski solsticij, 2009.
akril na platnu, 100 x 30 cm

(21. prosinca 2009.)

Ta predivna priroda

*"... kad se gore do stare tise vratim
zahvalit ću joj, tom stražaru stoljetnom ..."*

Kraj stare tise

Ljetno jutro kišom osvježeno dočeka sam kraj stare tise
usred zapuštenog pašnjaka bez krava,
gdje kupina grmovi tamnim bobicama svojim
na gozbu zovu, uz rub šume visokih jela
kroz koju puteljak mračan do stuba kamenitih vodi,
stuba u bezdan duše.

Krećem srca stisnuta...

Miris ciklama me opija, sladak i težak, zemljan,
dok na prvu stubu stajem.
Moram do dna, kraj jama i špilja, škrapa vodom izgrizanih,
stubu po stubu, sve dublje u tamu za koju ne znam što krije.

Želim odustati. Idem nazad...

Ali ne! Putem ovim moram proći
jednom za svagda, kako mir bih ponio nazad
ili smrt.

Stubu po stubu sve sam niže... stota, dvjestota, tristota...
Pogledam oko sebe – zapravo je lijepo
to drveće što raste iz kamena mahovinom obraslog
i papratima koje iz pukotina vire
kraj pokojeg cvjetka ciklame, stidljivog.

Uh, preda mnom strmina velika se otvara,
litica kojom staza cik-cak krivuda, a noge klecaju.
Na okuci još jedna tisa korijenom kamen je obrglila,
a granama natkriljuje put... i mene samog u vrleti ovoj.
I gle – otvor zjapi mračan u koji staza me vodi!

Oklijevam...

Ulazim sa zebnjom u srcu u to mrklo okno,
mrak se obavija oko mog tijela i povlači me...
Uzdah olakšanja ispustim kad svjetlo je bljesnulo
na drugom kraju prolaza koji na plato uzak izbija
nad kanjonom kojem ne nazirem dna, ali čujem...
Žubor! Ovdje nešto teče... voda bistra emocija mojih
što čista iz utrobe gore izvire i presahnuti ne može.

Požurim stazom dalje, nad ponorom koji sad me doziva
da do dna se njegovog spustim, gdje odmorište na me čeka
kraj vode žive i suncem odnekud obasjano.
Prekrasno je, predivno... a strepio sam.

Osjećam i čuvare ovog Raja, bića koja raširenih ruku
dobrodošlicu mi pružaju i radost kao poklon daruju.
Kažu mi da sjednem i breme s leđa otpustim...
U vodu ga bacam hladnu da ga odnese daleko.

Jest, smrt je ovo koje sam se bojao i koja me ipak snašla,
smrt staroga, navika beskorisnih i tereta što me pritiskao.
Suze su se moje vodi pridružile, jecaji snažni odjeknuli...
... suze boli i suze radosnice.

Spoznajem da smrt i mir zajedno hodaju.
Oboje nađoh ovdje, u ovom vrtu života na dnu bezdana
što strašan mi se činio.
Smrt i mir.

Kad se gore do stare tise vratim
zahvalit ću joj, tom stražaru stoljetnom
koji hladovinom me svojom okrijepio i na ovaj put potakao.

(23. kolovoza 2009.)

Ples šumskih vila

Gle! Pleše li to svjetlo koje se probija kroz krošnje šume?
Zelena svježina umiva moje lice.
Ne, oči me varaju, ne, nemoguće...
ne, umor me svladava, granica do sna je tanka.
Ma mora da je snoviđenje drijemeža,
na mahovini mekoj,
pod starim hrastom,
moćnim.
Ili ipak!? To vile šume plešu!?
U zanosu života koji buja...
...dok mene san povlači
u svjetove čudesne.

(3. prosinca 2008.)

Ples šumskih vila, 2006.
akril na platnu, 60 x 50 cm.

Jezero

Ne žeda duša moja
kraj jezera hladnog
mračnog
dubokog
gdje život skriven
svoje pute ima
meni nerazumljive.

Trave i šaš
lopoči krasni
žabe
larve i bube bezimene
konjici vilinski
igru svoju plešu
kao znalci vrsni.

A ja na obali sjedim
privid mira gledam
igru tu
života i smrti
mijene vječne
ushićen
jezerom u ekstazi.

(9. prosinca 2008.)

Jezero, 2006.
akril na platnu, 50 x 100 cm

Pjesma zimskog vjetra

Slušam pjesmu zimskog vjetra
dok kroz grane jela huči,
kao mijehom da netko
na mahove zrak uzgiba.
Pahulje oko stabala vija,
i miris sjevera nosi,
studen i te ugodne,
čežnju za pustarama bijelim
krajeva dalekih.
Tišinom se, koja lebdi nad krajem,
samo pjesma njegova ori,
poj taj divan snijegom nošen,
kojeg samo zima pozna.
Sjete u njem' ima neke,
sam tu pjesmu pjeva dok poljanama leti
dok život sav pred njim se sklanja
u toplo gnijezdo, jamu skritu
il' ognjište vatrom zagrijano.
A ja vani stojim
i hukom se njegovim opijam:
Prijetelju vjetre zimski, sam ti nisi,
evo me da ti društvom budem,
tu sam, da se pjevu tvome divim.

Zima, 2009.
akril na platnu, 80 x 100 cm

(zimski noć 17./18. veljače 2009.)

Vjesnik proljeća

Proljeće, 2006.
akril na platnu, 80 x 60 cm

Još dok zrak hladan
s planine se grebenima spušta
u kotlinu kojom potocić mirno žubori,
a snijeg još ponegdje lišće otpalo krije,
život se iznova budi,
glavice proviruju cvjetne,
prve boje u sivilu što od zime još osta
navješćuju ono što tek slijedi...

Visibaba bijela u zemlju gleda dok
šafran k nebu se otvara,
ljubice mirisom opojnim diraju čula,
a jaglaci žuti poljem sunce šire,
cice-mace pahuljaste i
lijesaka rese suhe grane kite,
podbijel, bez listova gol se na glini kaže,
a žabnjak tek listove za cvatnju sprema...

Volim taj prvi dah novog života,
svitanje još dok grane su gole,
a studen livadama se i šumom povlači,
trenutak taj čaroban
kojeg i cvrkut ptica nebom slavi,
jer i one znaju što se sprema,
oku još nevidljivo
bujanje koje samo što ne krene...

Iščekivanje tu je neko,
napetost srcu mila,
kad zvukovi resko zrakom se šire,
a boje tih vjesnika veselje u svakome bude
i prije nego se krošnje u zelen-ruho odjenu...

Volim taj trenutak kratak,
kad tron na kojem zima sjedi
prazan osta, a druga dama još
stigla nije...

(14. ožujka 2009.)

Stara kruška

Pedeset joj je ljeta, možda i više...
i nikog nema da pamti joj dan
kad klica iz sjemena
k nebu se vila,
u šibu tanku izrasla,
pupom plemenitim nasadena
u tri grane se rascijepila,
nebo dosegla i cvijetom,
latica bijelih kao snijeg
kojima travnjak
proljećima prekrivala,
cvijetom mirisnim i mednim
grane svoje nakitila,
nektarom pčele pojila,
u strujanju životnom novo sjeme
u čaški začela,
plodom slasnim ga ogrnula,
bojom sunca uresila
i djeci pokoljenja nebrojenih
sline mamila.

A pod njom što se sve zbilo...
eh, kad bi priče svoje
prenijeti mogla,
makar šaptom vjetru u prolazu,
sretne i tužne,
srcu drage koje osmijeh bi izmamile
i one kojih radije sjećala se ne bi,
a ipak su kraj stabla se njenog zbile.
Možda je mudrost to – da šuti,
sjećanja za se da drži,
a nas koji tu još smo
svakog travnja mirisom svojim

opija da srca nam gane,
i svakog rujna plodom da nas
obilnim gosti,
veselje kraj nje da pronađemo
i milinu životnog trenutka
tog kratkog, ali postojanog,
oslonac koji uvijek nas dočeka.

Tužan sam jer i njoj dani su već kratki...
cvijet još uvijek obiljem
bijelim i mirisnim je bogat,
al' plodovi žuti kopne.
Osjećam umorila se najzad,
kraju svom se bliži, otežala
od priča silnih koje bi kazivat htjela,
al' iz ljubavi šuti dok milinom nas dariva.

Promatram je, cvat taj raskošan...
posljednji možda!?

Nek' pjesma ova bude joj spomen...
sjećanje koje minuti neće,
na krušku staru, cvijetom mirisnim
okićenu,
u srcu mom koje stati isto hoće,
ali riječi ove, na papiru
trajat će još dugo, i kad nas dvoje
više biti neće.

(17. travnja 2009.)

Miris šume

Mmm... opija me taj miris...
vonj vlažne zemlje crne
lišćem smeđim zaogrnut
i nitima gljiva, micelijem
kojim se na lanjskoj smrti hrane
isprepletene u truleži,
pod svodom zelenim,
nježnim od tek prolistalih pupova
još snenih,
pod krovom tim koji mi sjenu pruža
od sunca uzavrelog već
i svježinom krijepi
duh moj i čula.
Mmm... taj miris zanosni...

(9. svibnja 2009.)

Šumski bard

Šumski bard, 2010.
akril na papiru, 65 x 50 cm

Šumski bard, 2010.
akril na platnu, 60 x 50 cm

Tko je to
što pod drvetom sjedi i mahovinu nježno miluje?
Tko je taj
što se licem okrenut Suncu napaja proljetnim zrakama?
Sam usred šume, naizgled sam,
osluškuje tišinu
prepunu zvukova života koji se budi,
nadahnuće za još jednu pjesmu traži
kojom bi opjevao savršenstvo
i zadivljenost svoju onime što osjeća oko sebe
i u sebi,
više ni ne primjećuje razliku.
Drveće s tek nabubrelim pupovima
utjehu u zagrljaju pruža,
mahovina se kao zelena postelja nuđa,
a cvrkuti stvorenja nebeskih
i ritam kuckanja po šupljemu deblu
uspavankom milozvučnom postaju
koja poziva na podnevni drijemež.
A on, s perom u ruci
pjesmu prirode pretače u riječi čovjeku razumljive,
ali zna da moguće nije
slikom il' slovom, nit' melodijom frule
dočarati sve ono što jest,
kad trenutak taj cijeli Svemir u sebi krije.

(26. ožujka 2010.)

Njoj koju sam zavolio

Zavolio sam je,
njen hladan vjetar koji do kostiju prodire
komešajući strahove u srži pohranjene,
kovitlajući ih poput pahulja bijelog snijega
u tmurnom sivilu krajolika.

Mila mi je postala
studen njena sveprožimajuća,
privid nekretanja,
mrtvilo u koje je svu prirodu zavila.
Nit' nakon tri mjeseca pustošenja njenog,
sred veljače na izmaku
kad jecaji srca izmučenih
za proljećem sve glasniji postaju,
dojadila mi nije.

Upijam, srčem u se svaki dodir njen
čulima izoštranim na škripanje pod cipelama,
fijuk u golim krošnjama,
zebnju u obrazima i promrzle prste.
A znam da to nije samo doba godišnje,
vrijeme što zovemo ga ružnim, jer
vidio sam da ona vani odraz je nje u meni.

Zavolio sam je,
i nju koja obitava u mom biću,
zaleđenost koja se krila u ponorima nesvjesnim,
od koje sam bježao čeznući da nestane
u vječnom proljeću ili vatrama ljeta.

Ne želim da ode,
sad kad sam žudjeti za njom počeo,
naučio prepuštati se njenoj struji života
i zakonima koje dosad razumio nisam.

Zavolio sam je,
nju, u meni ogledan vanjski prizor,
i ne želim više da ode.

Ali, ne mogu je vezati za sebe,
zadržati je,
jer i ona postaje prošlost, samo slika
koja blijedi svakom sekundom koja otkucava.
Zadržati je želim kad mi toliko ugone donosi,
kad ljubav osjećam za koju želim da traje,
ushićenje svakim njenim dahom orošenim.
A ona izmiče, klizi mi niz prste,
prosipa se poput pijeska kojeg vjetar
u ništavilo odnosi, ostavljajući samo
tugu za izgubljenim.
A gle, shvaćao nisam da nije ona ta
zbog koje se osjećam sretnim,
nije ona razlog uživanja,
već trenutak taj vječan što zove se "sada"
u koji sam učio uranjati,
osjećati ga, mirisati, okusiti,
živjeti ga cijelim bićem.
Neka bude tako, neka ode s ritmom svemira
ona koju sam zavolio,
i s njim neka ponovo dođe.
Čekam je u "sada", ruku raširenih prema svemu
što iz sjena budućnosti dolazi,
jer, ako sam je zavolio,
nju u sebi i nju u silama prirode,
onda znam da mogu voljeti sve.

(11. veljače 2010.)

Mistična iskustva duha

*"... doziva me božica noći
u svoje carstvo bez početka i kraja ..."*

Okupan vodom studenom

Izranjam iz jezera vode bistre kao kristal,
svježe, koja s nagosti moje ispire
travke nevremenom uzgibane,
ne s muljevitog dna, jer tamo ih više nema,
već one na površini što poput opne guste
razdvajale su dva svijeta,
svijeta vode (mog svijeta)
i svijeta iznad, na splavi od trske
gdje Majka zemlje, Juanita,
ruku žuljavu mi pruža da okupan i čist,
s kapljama koje još klize niz kožu sjajnu
iziđem kao novorođen u prislan njen dom,
taj ploveći svijet na vodama bezdana
mračnog i studenog
što tajne i stvorenja čudnovata krije,
gdje bez straha sam ronio,
a sada znam da oboje mogu – biti riba i čovjek,
da sve trunje tog bilja vodenog
koje zamućivalo je prazninu
na jednom mjestu se sakupilo,
daleko od mene, daleko od plovila
gdje sa ženom obitavam mudrom
skrbnicom Majkom obilja zemaljskog,
jer isplivao sam gol i okrijepljen,
sa spoznajom da i zaroniti je
opet u dubine te vode planinske
jednako kao i uz kotao sjediti
kraj Juanite
dok čarobno jelo sprema.

(7. srpnja 2009.)

Titraji

Ponekad, kad se umirim u samoći
i kad vjetrovi oko mene utihnu,
ugledam svoj odraz u jezeru duše,
a kroz njega, na dnu vode bistre
kamenčiće u bojama duge,
pijesak kristalni i zrno zlata.

No, to carstvo vode začas se uzburka,
zatitra osjećaja riznica
od ruke nemirne koja površinom zaore.

Osta mi samo slika nejasna
što um je kao zbilju doživljava.

Ali znam sada, znam
da opsjena je to, igra vode i svjetla
iza koje i dalje obitava
nepomućena
istina
mog bića.

(16. kolovoza 2009.)

Titraji, 2009.
akril na platnu, 60 x 50 cm

Tišina

[čitati šaptom]

[s prstom na usnama]: Šššš!

Umiri se i slušaj...

Čuješ li!?

Tišinu...

Kad se umiriš u sebi

i prestaneš imati potrebu nešto govoriti,

kad otjeraš misli koje ti stalno krađu pažnju,

kad u tebi ostane ništa, pa se uplašiš da nećeš postojati

ako su usne nijeme i um odsutan, ego bez identiteta,

i kad se ipak prepustiš tom ništavilu

svjestan da nemaš bogzna što izgubiti

osim odgovora na pitanje stranaca "Tko si ti?",

tada, tek tada

u najtišem ponoru postojanja

otkrit će ti se Život,

tih, a prepun zvukova miline,

miran, a zapravo pun kretnji,

baš poput šume

koju doživiš tek kad zagrliš stablo

i osjetiš njeno pulsiranje,

kad zamijetiš titraje milijardi živih stvorova oko sebe,

a ti si jedan od njih,

jer spoznaješ da ovdje nisi uljez odvojen od te slike,

pripadaš tom drvetu, toj šumi, tom gorju...

zapravo, nema kraja nabrajanju

jer granica ne postoji

između onog što si ti i cijelog Svemira.

[s prstom na usnama]: Šššš!

(25. travnja 2010.)

Nauči me biti

Nauči me biti

ružom u vrtu mirisnom gdje si ti vrtlar,
vrbom kraj potoka kroz čije raspuštene kose tvoj dah struji,
maslačkom uz puteljak kojem si u sjeme novi život utkao,
vrapcem kojeg zrnje od tebe ostavljeno uvijek dočekuje,
ljiljanom u polju žarkih boja sunca kojeg si nevinošću blagoslovio.

Nauči me biti

jer znam da sam i ja dio tvojeg vrta, livade i šume,
kap u jezeru ispunjenom tvojim suzama radosnicama,
moj duh s tvojim kroz grane stabala struji
i stvoren sam uživati dar tvoje ljubavi.

Nauči me biti

jer znam da samo tako ja mogu postati ti,
vidjeti istinu o sebi
i o tebi, voljeni.

Podsjeti me u milosti svojoj kako da ti se prepustim u bivanju,
jer rastem u vrtu za koji se ti brineš, a ja odahnuti mogu.

(2. listopada 2009.)

Poput drveta

Širim ruke i pružam ih u visine, dotičem nebo
spreman primiti sunčeve zrake, toplu kišu i blagi vjetar
u njedra svoja, baš poput grana raskošne krošnje
drveta koje korijenjem svojim u velikim dubinama zemlje
oslonac nalazi i hranjive sokove siše
iz te maternice što svu djecu koja svijetom hodaju porodi,
drveta koje deblom svojim dva svijeta spaja,
a ja mu u zagrljaj trčim da se u jedno biće stopimo,
jer ja sam to drvo.

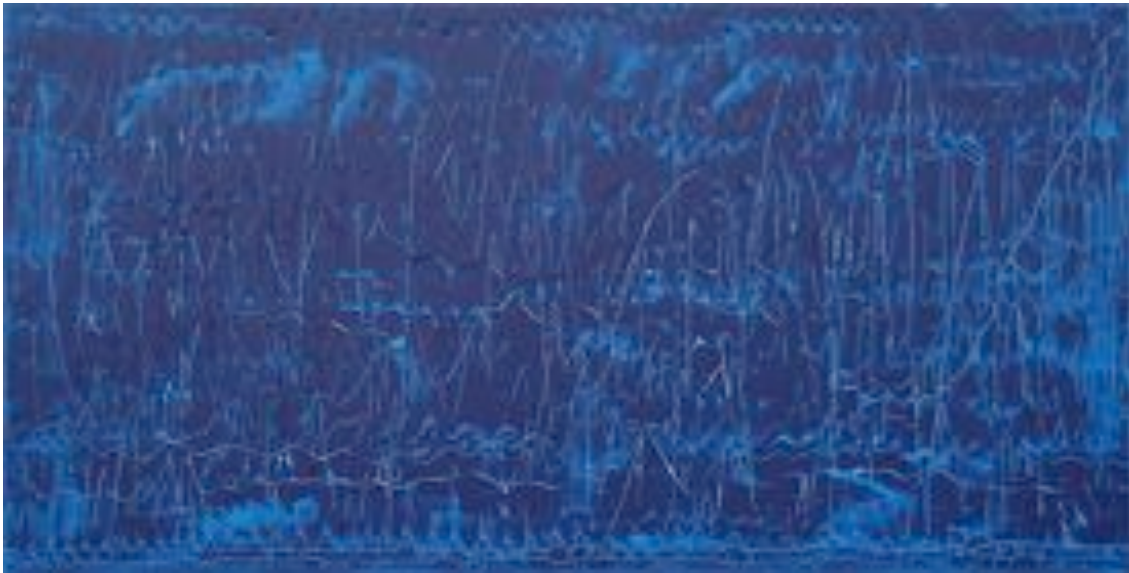
I da mi vjetrovi sve lišće otpušu i oluje grane pokidaju,
da me vatre sagore do panja ili crvi pojedju iznutra,
da me satre čovjekova sjekira ili grom raskoli,
da me nezamisliva nevolja snađe,
ponovo ću niknuti i prema nebu rasti,
opet ću suncu se smiješiti
i smjeni godišnjih doba svjedočiti,
pupanju mladih zelenih listova,
iznenadnim ljetnim pljuskovima,
živopisnom umiranju vanjskoga ruha
i pojavi inja na golim grančicama.
Da, kad će izgledati kao da me smrt snašla
oživjet ću opet,
jer korijen moj je dubok u okrilju Majke,
a duh je životni kod Oca čuvan.

(8. studenog 2009.)

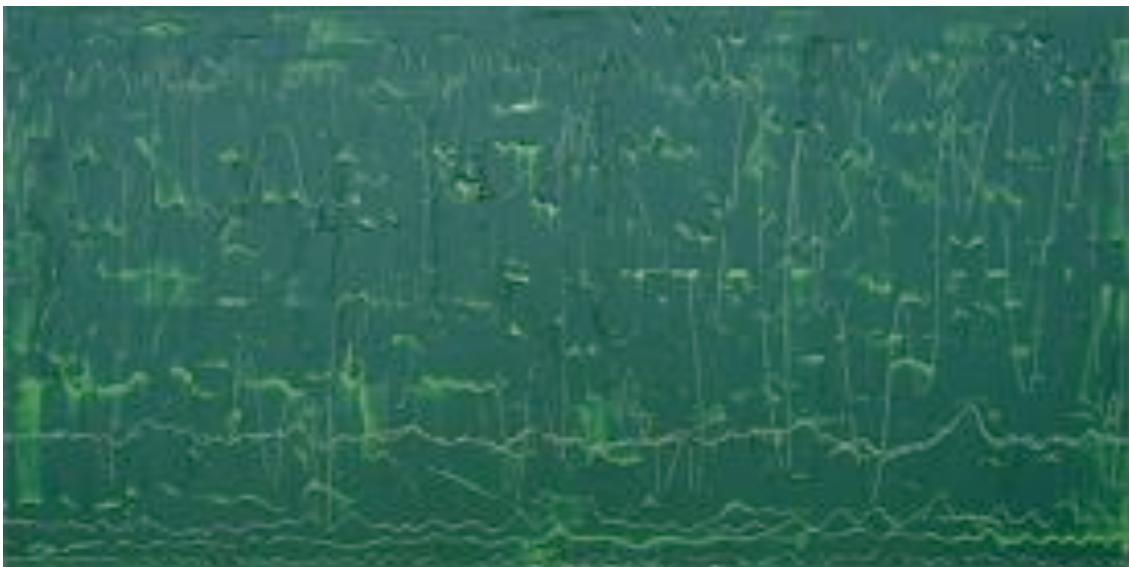
Potonuće u tišinu

Božica noći me doziva
bez glasa
da joj se prepustim u nijemom vođenju
zapletenim putevima duše,
kroz titraje slika i odraza u zrcalima,
kroz povike koji odjekuju bezbroj puta.
Doziva me nečujno da je slijedim očiju zatvorenih
i vodim se za bezvukom,
da rukama ne tapkam tražeći put i oslonac,
već da joj vjerujem
da je tišina ono što najbolje mogu čuti,
bezobličje ono što najjasnije mogu razabrati
i da je dodir najprisniji tek kad zaboravim na ruke.
Doziva me božica noći
u svoje carstvo bez početka i kraja,
duboko i prostrano kao ocean
u koji tonem bez grča za posljednjim udahom
i bez glasa poziva upomoć,
bez želje da se domognem svjetlucave površine
gdje sam mislio da se nalazi moje spasenje.
Prepuštam se njenom zagrljaju
u kraljevstvu tišine
bez prizora i zvukova, osjeta i mirisa,
i ne znam više jesam li mrtav
ili življi nego ikad prije.

(15. studenog 2009.)

Potonuće u tišinu I, 2009.
akril na platnu, 70 x 140 cm

Potonuće u tišinu II, 2009.
akril na platnu, 70 x 140 cm

Nijema prisutnost

Hrast na Ceru mi govori
riječima bez riječi,
obraća mi se onime što misao nije
nit' glasova tok,
osjećam ga,
prisutnost njegovu,
mirovanje krajnje budno,
sveprožimajuće...
Pokušavam razumjeti,
u struji vremena kojom se moje misli kreću
i siromašnim čine ono što primam
od tog mudrog starca,
što mi to šutnjom prenosi:

tu sam
jesam
ne pitaj me za godine
jer ne znam što one znače
postojim
prisutan sam
ovdje
na ovom mjestu
i promatram
promatram došljake poput tebe
prolaznike
gdje pokoji me zagrlj
obradi pažnju na me i na drugove moje
dok drugi samo prođe
zaokupljen svojim mislima
ili razgovorom s prijateljem
o prošlosti
problemima
ili željama budućnosti

i ne vide
ne čuju
ne osjećaju ono što je sada
bogatstvo koje već postoji
ovdje gdje ja obitavam
...
promatram izlazak sunca
noćno nebo i zvjezdani sjaj
kupam se u ljetnim kišama
sa zahvalnošću odbacujem lišće ujesen
i ne strepim pred gromovima
niti me drvosječa brine
ne bojim se oluje
koja bi me s korijenjem izvalila
jer i kad me trulež polako preuzima
dok ležim na vlažnom šumskom tlu
i dalje sam miran
spokojan
prisutan u punini života
...
duže sam ovdje od tebe
bit ću tu i poslije tebe
možda
ali nije mi važno
jer prihvaćam
život
njegovo kolanje
mijenu stanja
i sretan sam
uvijek
i nijemo prisutan
...
uči od mene čovječe
jer svaki put kad mi dođeš
osjećam tvoj nemir i strah

pogledaj me
zagrli me
stopi se sa mnom
da budemo jedno
i postat ćeš kao ja
vječan
ispunjen
i nijemo prisutan
u onome što jedino možeš posjedovati
u sada

Grleći ga potekla je suza
zahvalnica
za taj tako običan hrast,
jedan od bezbroj
kad sam ih krenuo brojati,
običan, a tako neobičan.
I uvijek je tu, za svakoga,
samo kad bi htjeli,
samo kad bi čuli,
kad bi vidjeli
i otvorili se iskustvu
jednosti...

(31. svibnja 2010.)

Ljubavna

*"... dva cvijeta ljubavi
na obali procvala ..."*

Srodne duše

Bili smo jedno
taj svemir i ja,
duh umu neshvatljiv,
iz vječnosti u vječnost
gdje vremena nema...
sve dok stanica jedna
u utrobi majke moje
k sebi me ne pozva.

I s dahom prvim
u krik uzetim
jednost s majkom još osjećah,
mir, toplinu i ljubav
uz strah i zebnju mi stranu.

Gledajuć svijet taj oko sebe
ne baš lijep katkad,
borbu za ljubavi zrnca,
i sam prazninu osjetih
u bitku
koji jednost davnu zaboravi.

I mišljah – gle, duša mi pusta,
nekog drugog trebam
da jedno opet budem
kao nekoć prije zore ove.

I traženja pusta
izredala se duga
za tom dušom srodnom
što smisao mi dati mogne.
Umorih se...
i tada mi sinu!

Pa zar duša ta jedna samo jest!??

Ne! Broj im je velik
i svaku već nađoh,
na stazi mog puta
pratitelji mnogi
duše moje srodne bjehu,
u trenu tom divnom
koji kao šapat prođe.

Zahvalnost me ganu
za sva ta bića nježna
jer nam puti,
makar kratko isti bješe.

A moja srodna duša
koju još ne nađoh pravu,
vani nije
već tu,
u meni čeka.

(27. siječnja 2009.)

Srodne duše
(**ljubav, strast i duhovno jedinstvo**), 2006.
akril na kartonu, 101 x 71 cm

Stapanje

Ta igra spolovila opčarava...
Zaduhani, znojni, usijanih lica,
uzgibanih tijela
vrućih
od bujice što žilama teče,
usne dotiču resicu ušnu
poljupcem vlažnim
koji niz vrat klizi,
mekan
topao
mirisan,
a jezika vršak tek poput pera
niz auru kralježnice
trnce tjera da kožom se u ugodi šire,
naježenom,
a brada neobrijana tek što radi
kad niz polutke dvje
u prepone intime siđe,
i niže, sve do koljena pregiba
gdje dah se sliježe, a prsti
netašni, svoj put traže
diraju
osjećaju
vide
obline, teksturu nježnu, suptilnu,
i stopala,
svod meki kraj prstiju deset
što zahvalno se dodiru predaje,
pa uz bedra, obrazom
osjećajući,
pružajući,
dok usta ne prime čežnju svoju
uz strasti uzdahe,

i energiju što u valovima
oba tijela zapljuskuje
poput oceana nepreglednog...
oko pupka nos se igra
trncima opet,
a ruke do bradavica sežu
prije nego dah ih stigne,
u gibanju ritmičnom
prema pazusima mekim,
sve dok usne se s usnama ne stope
u cjelovu ljubavi,
dva tijela kao jedno prožeta
u ekstazi većoj od njih smrtnih,
vječnosti otvorena koja struji
u sjedinjenju što u trenu
prolazi.
Ta igra spolovila...

(30. svibnja 2009.)

U spavaćoj sobi, 2007.
akril na platnu, 80 x 100 cm

Probuđena čežnja

Govore mi da moram bez tebe
znati tko sam,
voljeti stvaranje vlastitih ruku,
osjećati radost, veselje,
i mir – tu ispunjenost svemirom,
spoznaju da je sve baš kako treba biti.
Povjerovao sam im
i svaki se dan trudio
iskoristiti trenutak i korak po korak
ostvarivati svoje snove
i biti ja,
naučio sam uživati u toplome suncu
i u valjanju u suhome jesenskome lišću,
osvajanje novih staza i vrhunaca
postalo je moj opijum.

I nisam te sreo,
ali dovoljna je bila prikaza,
slika tvog pogleda i smiješka u očima,
sjena neke buduće stvarnosti,
pa da osjetim tu prazninu koju teglim
kao breme na plećima,
a nisam je želio vidjeti
i okretao sam pogled od nje
kao od najsravnijeg grijeha.
Zaboravio sam na hrastove, bukve i jele,
te prijatelje vjerne na putevima mojim,
a šuma mi se čarobnom više nije činila,
proždrla me praznina, mene
i svijet oko mene,
godine učenja kao da nikad nisu postojale,
nestalo je u tren
sve osim čežnje za tobom.

Hoćeš li mi ti pokazati tko sam?
Ili ću se opet izgubiti u nekom ponoru osjećaja?

Znam ovo: odgovor neću doseći umom
niti će čekanjem išta biti bolje.
I zato, zovem te – dođi!
Što god da mudri rekli
ja želim s tobom koračati ovom stazom
i osluškivati svoje srce
i tvoje.

(22. studenog 2009.)

Rascjep

Bio je samo netko u prolazu,
mladić iz razreda
ni po čemu osobit,
osim visok i pouzdanja pun,
barem se tako činilo.

Ugledao sam u snu njegov lik
u učionici kao nekad,
osamnaest ljeta stariji,
a opet isti.

Sjedio sam u miru svom
sve dok nije, na odlasku
dotakao ruku moju
na koljenu položenu,
stisnuo mi šaku i
osmjehom me darivao.

Tad izgubio sam sebe.

Praznina kod želuca,
grč,
čežnja neostvariva
koja odavna me mori.
I sad mi se u snu otkri
da još tu je,
ta neka čudna glad
koju nemir prati.

Ne vidim jasno i kriterija nemam
kad gesta bezazlena
kaos toliki mi stvara
i težnju budi nedokučivu.

I pitam se jutrom
kad otjerao sam sna sjene:
Što zbilo se to!?
Ljubav to nije bila,
a nit' tijela želja slatka,

samo žudnja tjeskobna.

Za čim!??

Izgubio sam sebe u trenu,
smisao više vidio nisam
života svog
osim da budem on,
stranac u prolazu.

I sjećanja mi navru
koliko je neznanaca
kralo mi to nešto iz utrobe.
Ne! Sam im to davah
da nit' znao nisam.
I još uvijek, san mi zbori,
gubim sebe na one u prolazu.

Kao duh sam koji tijelo traži
da domaćinom mu bude,
muško, snažno, sebe svjesno.
Lutam zemljom sve ovo vrijeme
tražeći lik u zamjenu za sebe,
i još ljubavlju to zovem.

Kako samo izgubljen jesam!

Ne vidim tijelo svoje,
svjestan ga nisam,
odbačeno je...
Bol me njegova sili
da osjetim ga bar malo
i pažnju mu pružim.
Stopiti s njim se ne mogu,
već rupe u trbuhu stvaram
dok nemoguće tražim.

San mi znak šalje
da rascjep još tu je,
iscijeliti ga trebam,
no, kako? Ne znam.

(13. lipnja 2009.)

Mač

Mač mi je opet u srce zariven,
oštrica je meso zasjekla
i žile,
krv kaplje po plahtama bijelim, nevinim...

Zašto mi duša priziva to sječivo
uvijek iznova?

Zar da čujem otkucaje, osjetim bilo
na koje gluh sam inače?

Zar to jedini je način?

Mrzim Boga u tim trenucima
i život čemeran
prepun samo pustog nadanja...

(2. rujna 2009.)

Zaboravili smo ljubav

U tvojim očima sad se netko drugi ogleda
i uranja u njih kao u plavi ocean,
tvoje ruke sad nekog drugog grle
nježnošću koja je bila naša,
svoj osmijeh sad drugome daruješ
razgaljujući mu dušu,
naše noći više nisu naše,
već ih krade taj stranac
što poput vjetra dođe noseći prašinu iz pustinje.
Zaboravio sam ljubav
i dopustio da brige dana zasjene moju dušu,
zaboravili smo ljubav
i prekrili je suhim lišćem godina neplodnih,
kržljivim plaštem kojeg su crvi izjeli.
Nismo je vidjeli u slabosti duha,
neiskusni vođeni emocijama varavim.
Tjerao sam te od sebe i dozivao,
odlazio si i vraćao se
svaki put bogatiji spoznajom koliko me voliš,
a ja nisam primjećivao u sljepilu bremenitom
tvoju zaigranost, iskre u očima
i zaljubljeni pogled.
Probudio sam se
prekasno
otkrivši ljubav koja se krila iza oklopa mog ledenog,
spoznajući je kako nadilazi tijelo i čula.
Kad otvorio sam oči više te nije bilo
tu kraj mene, za mene,
ponio te zov novih svjetova
u potrazi za onim što već imaš,
mamilo te saznati istinu o ljubavi
iako si je već znao
svaki put kad bi se susreli gledajući se u oči.

Zato si okretao pogled...
Zaboravili smo ljubav
i sad odvojenim stazama krećemo na novo putovanje
nadajući se da ćemo otkriti nešto bolje
od onog što već savršeno jest.
Žalim zbog sna koji me shrvao i nije mi dao
da vidim tvoje ozareno lice kad si mi dolazio ususret
čak i onda kada si smrknut bio,
jer, možda, još bi bio tu
da te nisam neznajući odgurnuo.
Ali, nema te,
s drugim dijeliš poljupce bez ljubavi
u zanesenosti koja će proći...
Svejedno, blagoslivljam te mili
na tvom putu traženja
jer znam da ćeš na kraju pronaći
sebe.
Još mi dolaziš u mojim pustim noćima
kad mi se u duši smrači bez uzmaka,
bez mogućnosti za bijegom od sebe
i spoznaje da sam te otjerao, i izgubio.
Možda nam se jednom putevi opet ukrste,
možda nikad,
i zato je ovo oproštaj
bolan
jer zaboravili smo ljubav
za koju obojica znamo da jest
već sada,
prekasno.

(9. lipnja 2010.)

Oblaci u vodi

oblaci u vodi
lopoči na nebu
dva cvijeta ljubavi
na obali procvala
vrane crne poletjele
nad kamenjem kruže
truplo u vreći
odbačeno kao vezanost
koju izdišem
parovi
parovi ptica
onih koje grakću
na plaži dvoje
ljube se
da bih ja postao slobodan
znamenje me vodi
ne bih li zavolio
(ne bi li zavolio)
oblaci na vodi plutaju
lopoči nebom plove
dva cvijeta
iz istog korijena
na obali u ljubavi
procvjetala

(4. srpnja 2010.)

Slušaj kišu kako pada

Sjećam se noćnih vožnji do Otoka,
guma šum na poplavljenom asfaltu
i prskanja kišnih kapi o stakla,
sjećam se mraka koji nas je obavijao
dok smo kao hipnotizirani
jureći cestom u tišini
odbljeske farova promatrali.
Kako smo samo lijepi bili!
Nisu nam trebale riječi...
moja ruka na tvom koljenu
i tvoja položena na mojoj
bile su dovoljne
dok smo nijemo upijali potop oko nas,
sile prirode koje su nas ispunjavale
strahopoštovanjem.
Znali smo koliko nam je važno
svaki put na toj cesti biti,
ponekad uz Lisu ili Sonique,
a slutili smo i da će prestat
baš kao i svaki pljusak poslije.

I danas, sâm za upravljačem
opet slušam kapljica zvukove
i uspomene kako se bude,
vidim te na sjedištu pokraj
kako gledaš kroz staklo
u vodeni mrak kraj autoputa.
Toliko toga bi mi želio reći,
kao i ja tebi,
sve što nam na srcu stoji
ledenim injem isprepleteno,
ne usudimo se, pa šutimo.
Poput stranaca smo kojima su kiše

sva sjećanja isprale,
ostaje nam samo zvuk pljuštanja
koji upio je sva zbivanja,
ostaje trenutak koji će se poput kaplje
rasprsnuti kad udari o tlo.
Samo si privid, znam to,
ali sve ostalo kao nekad je,
i koliko god bih želio da govoriš
iz srca ono što volio bih čuti
kažem ti: Nemoj!
Budi tiho
i slušaj kišu kako pada,
jer ujutro će sunčan dan osvanuti,
isparit će rosa,
i neće biti nikog da se sjeća,
nikog da pamti ovu noć.

(17. rujna 2010.)

[Evanescence – Listen To The Rain]
[<http://www.youtube.com/watch?v=KP0Ajx4SKMQ>]

Mylo

Želim te gledati u oči bez da skrećemo poglede,
zaviriti u taj zdenac tvoje duše,
izvor vode studene
koja krijepi putnika koji zna kako je zagrabit.
Budi tiho!

Ne zanima me što radiš nit' kako si proveo dan,
ništa mi ne znače tvoji *moram, trebam* i *želim*,
jer onaj kojeg nazirem u zjenicama,
kojeg vidim čulima još nepoznatim
i osjećam osjećajima bezimenim,
nije taj o kojemu mi pričaš.

Gledaj me
i dopusti mi da te vidim
iza zavjese uma i pokrova straha
kojima se zalud trudiš ostaviti utisak.
Predaj mi se
kao dijete netom rođeno,
nevino,
već samim postojanjem čisto.

Znam da je željeti te
mimo svih mojih *za* i *protiv*,
da je htjeti pogledom stopiti se s tobom
bacanje u rijeku istrvanih komadića papira
s još neosušenom tintom zapisa,
liste zahtjeva
svega onoga što trebao bi biti.
Ipak, želim pokloniti tebi
(i sebi)
sjaj u oku,
trnce u utrobi
i posvemašnju živost ovoga trenutka,
jer drugo nemam,

ni sam imao ikad
u neizvjesnosti postojanja,
bez čvrstih obećanja.

Zagledaj se duboko u moje oči
i vidjet ćeš,
u šutnji, bez buke uma,
radost,
smijeh
i zanos.

Moći ćeš me tada držati za ruku
ushićen tom sramežljivom gestom,
i diviti se ljepoti
povezanosti
sa samim sobom
u meni zrcaljenim.

(15. svibnja 2011.)

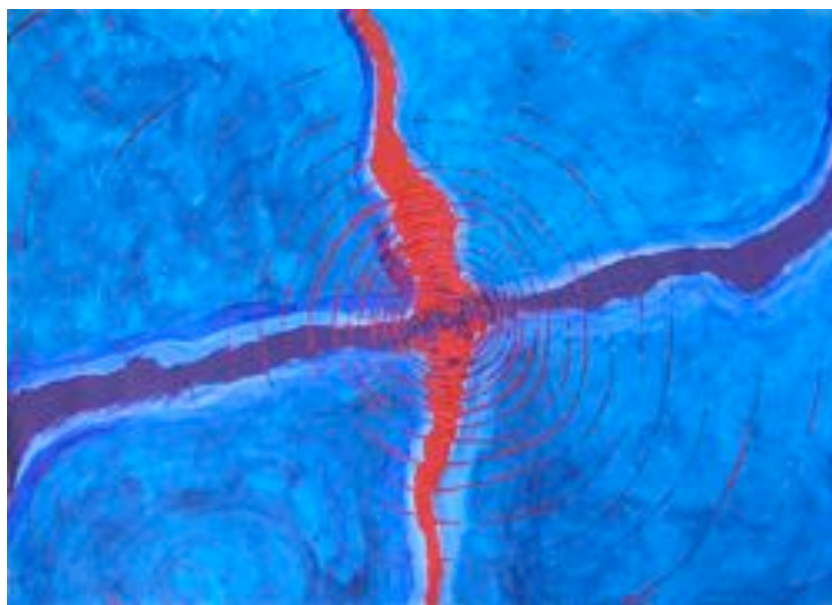
U žarištu puteva naših

Znam da postojiš
negdje u izmaglici budućnosti,
čekaš, baš kao i ja,
da putevi nam se ukrste,
isprepletu i prožmu
u toj čežnji od početka stvaranja,
čežnji za odjekom stapanja
u kozmičkom sjecištu,
jer,
obojica znamo, slutnja nas prati
od prvih dana ovdje,
sjećanje na obećanje
koje smo dali jedno drugom
još dok sjene smo bili.

Usud nam je takav:
prvo kroz zemlju vjetrova proći
i očvrsnuti na tlu jalovom
kamenitom, suncem sprženom
i pijeskom uskovitlanim izbrušenom.
Znali smo da prekaljeni kad budemo
i mudrost savladamo,
čovjek
kad postanemo,
ne mine nam susret davno određen,
upoznavanje naizgled novo,
jer,
osjećaj taj
da nedostaje netko, onaj drugi,
nije jer sebe nismo znali,
duša nešto više traži,
tebe,
suputnika mog od kad svjetlo

zasjalo je prostranstvom nebeskim.
I sad u tijelu žudim
s tobom zemljom ovom hoditi.
I čekam te,
mislina već
u žarištu puteva naših.

(24. lipnja 2009.)

Žarište (Fokus), 2006.
akril na papiru, 70 x 100 cm

Igra

Moja je žudnja velika
ne za tijelom (premda te volim gledati)
ne za strašću (iako uživam u dodirima gole kože).

Preljeva se iz mene
i ne zovem je ljubavlju (a iz srca dolazi),
traži način da stopi se s tobom,
jedno da budemo.

Moram ti reći istinu (i meni pretešku):
mogao bi biti bilo tko
kao da nisi važan ti,
mogao bi biti ne samo jedan,
jer ja sam Izvor,
i gdje god da se nađem
i s kim god
ona je ovdje, sa mnom.
Ti dođeš i odeš, kao svatko prije i poslije tebe,
čak i onaj koji je tu dok i ti si tu,
a ja, kao da bih mogao žudjeti za cijelim svijetom...
Znam da želim (voljeti) mnoge
zato jer postoje
i dolaze na moj put.

Sputan dušebrižnicima (kakav sam i sâm),
ulogama naučenim,
uzorima koje gledam (a svi disfunkcionalni)
lomim se,
i zbog prijetvornog suca
prosudjućeg i krutog,
zbog straha
od obilja te ljubavi-žudnje,
i od slobode

vlastite,
al' još više one koju tebi želim dati.

Žudnja je golema
ne za strastima bez da te gledam u dušu,
ne za pražnjenjem u kojem ti ne dajem sebe.

Želim te (voljeti) cijelim Bićem
tebe, drugo Biće,
i grliti te rukama od krvi i mesa,
želim toj žudnji dati da me spaja
s tobom... i s tobom... ali i s tobom...
s Tobom
nesputano,
želim da budemo djeca u igri.

(Umoran sam od ozbiljnosti,
od morala,
od ispravnog i pogrešnog,
od straha od upiranja prstom
i od starog boga koji već umire,
a još ga propovijedaju).

Dođi, dođi i ti, igrajmo se,
moja žudnja i tvoja,
igrajmo se na ovom igralištu
prepunom drugih Bića,
sitih kočenja sebe,
iscrpljenih ljubomorom i strahom,
konačno spremnih prepustiti se
otvoreni i slobodni
osjetiti s nama život u venama.

(7. ožujka 2011.)

Groteska života

*"... ovo je trenutak odustajanja,
na kraju putovanja tek ..."*

Skretničar

Hej ti, skretničaru!
Koja ti je to fora
da vlakove naših života
taman kad vožnja udobna postane
usmjeriš u predjele nemirne?
Kakav to užitak nalaziš
dovodeći nas u iskušenja
da posežemo za onim što znamo
da nije za nas?
Zašto ti osmijeh izmami
kad nas potezom poluge
usmjeriš jedne na druge
samo da bi shvatili
da ipak nismo na istom kolosijeku,
da nas samo jedan peron dijeli
od ispunjenja koje bi voljeli?
Ej skretničaru moj, skretničaru...

(08. kolovoza 2010.)

Povorka

Smrknuta lica
suze u očima žena
skriveni očaj
izgubljenost u pogledima
strah
pitanja bez odgovora
i brbljanje da misao neželjena
odagna se.
Kolona silueta u crnom
u transu smrtničkome
korak po korak
alejom se giba
prema grobu
pokojnika kojem ime ne znaju.
Zašto su ovdje
i tko su svi ti ljudi
što mučevići prolaze
s teretom na plećima
pogrbljeni
slijede zov trublji
posmrtni marš u ritmu koraka?
Ne pitaju se
jer, odgovora ne nalaze
idu
jedan po jedan
zajedno
kad svi to rade
zašto odudarati!?
Tko su ožalošćeni
i kome se to srce slama
ili pak samo glume publike radi?
Ne znaju sve dok grob ne vide
crni

rupu zjapeću
praznu
tamnu.
A gdje je pokojnik?
Sanduka ne vide na odru
nema ga
nit' vijenaca nit' ruža.
Do zadnjeg su trena
nesvjesni
kad napokon shvate
zaprepašteni
da raka na njih čeka
svakoga iz te vječne povorke
likova grotesknih.

(17. srpnja 2010.)

[Natacha Atlas – El Nowm]
[<http://www.youtube.com/watch?v=Iqx4aQjzjKc>]

Mravi

Mravi
crni, s krilcima
obljeću lampu
udaraju u sjenilo od rižinog papira
umiru pržeći se na žarulji.
Groblje kukaca nasred poda
žrtve ludila
omamljene svjetlom
koje ih je neodoljivo privlačilo
u smrt.
Čudan je prizor tih stvorenja
s krilima
tamo gdje ih inače nema
kako vinula se u nebesa
s nadom da u luči njihov je sveti gral.
I umrli su, uginuli, crkli
sprženi svi do jednog
pometeni s ostalim smećem
bez da je svijet zastao
i'ko suzu ispustio, bar neki drug njihov.
Nestali su nizašto
kao da i nisu bili
ovog svijeta djelić
a već novi se legu
izvaljuju iz njedara kraljice Majke
s čežnjom da i oni lete
k svjetlu
koje će ih ubiti.

(23. srpnja 2010.)

Lacrimosa

Ovo je trenutak odustajanja,
sada, na kraju putovanja,
na kraju varke u koju smo vjerovali
i dali sebe kroz muku, krv, suze i znoj,
nadajući se suncem obasjanim vrhuncima
i u nedogled jasnoj viziji
kao nagradi za sve.

Ali ovo je krug.

Krug.

Bolje bi nam bilo da smo stajali
ruku umrtvljenih i pogleda ukočenog
u sjeni pukotina u dolu,
da smo nijemo mumljali sebi u bradu
pjesmu tužaljku,
gluhi od tišine
i obamrli od straha.

Kotač se ionako okreće,
htjeli mi to ili ne, jer,
neminovno je neminovno,
svaki trud je prah zemljani
bačen u smjeru sjevera
odakle studeni vjetrovi pušu,
a svaki korak učinjen u nadi
poput vina je koje zaborav nudi,
zaborav stvarnosti čije okove
naizgled zbacimo,
sve dok vino ne oteče.

Pomahnitalo žudimo za izbavljenjem,
upiremo se, ubrzano koračamo
stvarajući graju i metež gdje god prođemo,
slušamo vođe i svete, slijepi,
haljinama razdrtim se molimo,
čekajući... čekajući... i čekajući...

Prolazne slasti ganjamo da nas otupe,
koje nude nam smiraj lažni,
a mi želimo još,
i sve više,
pa kao gladni psi
oko strvine prolaznog užitka
režimo i grizemo jedni druge.

Da, ovo je trenutak odustajanja,
na kraju putovanja tek,
na koje nismo ni trebali krenuti,
samo da smo mudrosti imali,
da smo vidjeli
kraj tamo gdje je početak.

A sutra, zaboravit ćemo sve
i na novo putovanje krenut,
opet,
s nadom u vrhove svjetla
gdje izbavljenje možda čeka,
i tako uvijek iznova
i iznova
i iznova...
Kругu se ne zna početak,
nit kraj,
a kotač se i dalje vrti.

(17. prosinca 2010.)

[Poesias Goticas]

[<http://www.youtube.com/watch?v=fm3QyRK23to>]

O autoru

Boris Pecigoš je slikar i pjesnik rođen u Zagrebu 1974. godine.

Talent za slikanje otkrio je tek s 31 godinom kad je u veljači 2005. krenuo na likovne radionice Andree Weiss Sadeh u Centru Staze. Andrein pristup slikanju i podučavanju slikanja je specifičan i temelji se, uz poduku o osnovnim likovnim elementima i tehnikama, prvenstveno na razvoju opažanja svoje nutrine i njenog izražaja putem poteza kistom.

Taj pristup je Borisu mnogo značio zbog njegove intuitivnosti i senzibilnosti, te je našao izraz za samorazvoj i bavljenje s unutrašnjim svijetom emocija, konflikata, želja i čežnji, kao i izraz svojeg oduševljenja prirodom i njenim tokovima energije. Uglavnom se služi živopisnim bojama koje nanosi izravno iz tube (impasto), te brzim i intenzivnim potezima kista ili špahtlice kako bi izrazio svoje emocije i unutarnji svijet ili apstrahirao prirodu i figure. Zbog toga se njegove slike, iako su vizualno djelo, *osjećaju* više nego što se gledaju očima i umno analiziraju.

Godine 2008., godinu dana nakon bratove smrti, na portalu Magicus počinje pisati poeziju potaknut promišljanjima o životu i smrti, te o prolaznosti i smislu života. Poezija je poslužila i kao odličan izraz njegovog svjetonazora, budući da se bavi i tehnikama osobnog razvoja, te primjenjuje zen kao životnu filozofiju. Kao slikar, često povezuje svoje pjesme s vlastitim umjetničkim radovima.

Od 2009. član je međunarodnog pokreta Imagine & Poesia, koji sjedinjuje likovna djela i poeziju u jednu cjelinu. Od 2010. predstavnik je pokreta za Hrvatsku.

Trenutno završava studij slikarstva u Arthouse - College of Visual Arts u Ljubljani.

Osnivač je i voditelj Ateliera Hayat, "radionice života", koji djeluje kao virtualna galerija i prostor za promicanje umjetnosti i umjetnika, te likovnog i kreativnog izražaja i stvaralaštva. www.atelier-hayat.com

Urednik je u Čarobnoj šumi, projektu koji svoj temelj nalazi u inspiraciji prirodom i u poticanju osobnog razvoja i rasta svjesnosti. www.carobna-suma.com

"... a kotač se i dalje vrti ..."